

Wychodzi wedle potrzeby przynajmniej raz w tygodniu. — Przedpłata miesięczna 2 złote.
:—: Poszczególne numery 0,60 zł. :—:

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 0,80 zł od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy 1,20 zł od wiersza. :—:

Redakcja: Wydział Powiatowy w Pucku. — Drukiem „Gazety Kaszubskiej“ w Wejherowie.

Nr. 6 | **Puck, środa, dnia 11 lutego 1925 r.** | **Rok 39**

Treść:

- 33. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6. XII. 24 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Ministrem Pracy i Opieki Społecznej i Ministrem Kolei o obrocie szmatami. (Dz. Ustaw r. 1925 nr. 8 poz. 60).
 - 34. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 21. I. 25 r. w sprawie regulaminu dla Państwowych Urzędów Pośrednictwa Pracy. (Monitor Polski nr. 25 poz. 95).
 - 35. Zarządzenie Ministra Skarbu w sprawie postępowania przekazowego w obrocie towarów monopolowych i podlegających akcyzie między Rzeczpospolitą Polską a Wolnym Miastem Gdańskiem. (Monitor Polski nr. 23 poz. 89).
 - 36. Spis kart myśliwskich, wystawionych w czasie od 24. X. 1924 r. do 1. I. 1925 r. i od 1. I. do 31. I. 1925 r.
 - 37. Obwieszczenie Miejskiego Urzędu Policyjnego w Pucku.
- Ogłoszenie.

33.

Rozporządzenie

Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 6 grudnia 1924 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Ministrem Pracy i Opieki Społecznej i Ministrem Kolei o obrocie szmatami.

Na podstawie pp. 1, 3, 12 i 24 art. 2 oraz art. 10 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 63 poz. 371) art. 11, 24 i 25 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych i innych chorób, występujących nagminnie (Dz. U. R. P. Nr. 67 poz. 402), art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 1924 r. w przedmiocie pracy młodocianych i kobiet (Dz. U. R. P. Nr. 65 poz. 636), art. 4 i 5 ustawy przemysłowej (Zbiór praw Państwa Rosyjskiego, t. XI, wyd. r. 1913), par. 25 i 26 austriackiej ustawy przemysłowej z dnia 15 marca 1883 r. (Dz. U. P. Nr. 39), par. 8 ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych z dnia 30 czerwca 1900 r. (Dz. U. Rzeszy Niemieckiej, str. 306) i § 35 ustawy przemysłowej z dnia 26 lipca 1900 r. (Dz. U. Rzeszy Niemieckiej, str. 871), zarządza się co następuje:

§ 1. Szmaty, t. j. strzępy materiałów włókienniczych, pochodzące z przedmiotów używanych, mogą być zbierane tylko do szczelnych

worków, koszów lub skrzynek, a przewożone w większych ilościach tylko w szczelnym opakowaniu (worki, beły) lub w zakrytych specjalnych wozach. Zarówno opakowanie jak i wozy powinny być tego rodzaju, żeby je można było z łatwością oczyścić i odkazić.

Wozy, worki, kosze i skrzynie należy zawsze utrzymywać w czystości; obowiązek ten ciąży na ich właścicielu.

Nie wolno pod żadnym pozorem przewozić szmat razem ze środkami spożywczymi i innymi przedmiotami, służącymi do bezpośredniego użytku ludzi.

§ 2. Szmaty nieodkazane, opakowane należyć, wolno przenosić lub przewozić jedynie do najbliższych miejsc czasowego przechowania (składow detalicznych) lub do najbliższych składow hurtowych.

§ 3. Szmaty, przeznaczone do przewozu koleją na wszelką odległość, a drogą kołową na odległość dalszą, niż do najbliższego składu winny być uprzednio odkazane, ściśle opakowane i opatrzone znakiem zakładu odkazającego.

Jedynie fabryki, posiadające odpowiednie urządzenia do odkazania szmat, mogą sprawdzać w wagonach zaplombowanych szmaty ściśle opakowane i zewnętrznie odkazane pod warunkiem dostarczenia ich bezpośrednio do fabryk i odkazania przed przeróbką.

Ponadto w obu przypadkach do listu przewozowego winno być dołączone przez nadawcę świadectwo o dokonaniem odkazania.

Sprawę przywozu szmat z zagranicy, jako też przewozu przez terytorjum polskie, normują odnośne konwencje sanitarne.

§ 4. Na terenie objętym epidemią może władza administracyjna I-ej instancji w obrębie powiatu zabronić handlu szmatami, jako też ich wywozu, na czas nie przekraczający 2 tygodnie. Władza administracyjna II-ej instancji może wydać taki zakaz odnośnie do całego województwa i na przeciąg czasu do 4 tygodni, a Minister Spraw Wewnętrznych na obszar całego Państwa i na czas do 3-ch miesięcy, poczem zakaz ten może być przezeń przedłużony.

Nie wolno zbierać i wprowadzać do obrotu szmat, co do których istnieje pewność lub uzasadnione podejrzenie, że są one zanieczyszczone wydzielinami lub wydaliniami osób chorych.

§ 5. Zebrane szmaty winny być bezzwłocznie dostarczone do miejsc czasowego lub stałego ich przechowania. Nie wolno ich przechowywać w pomieszczeniu mieszkalnym, ani też w pomieszczeniu bezpośrednio z niem połączonym.

Pomieszczenia, przeznaczone do składania szmat, nie mogą służyć jako miejsce spożywania posiłku, nie wolno w nich też sypiać.

§ 6. Miejscem czasowego przechowywania zebranych szmat (skład detaliczny) może być tylko specjalny plac, położony w dzielnicy mało zaludnionej, w odległości co najmniej 50 mtr. od zabudowań mieszkalnych.

§ 7. Na placach tych mogą się znajdować tylko: 1) szopa o szczelnych ścianach, dachu i podłodze, dobrze oświetlona i przewietrzana,

2) wozy lub skrzynie do składania szmat, szczelnie zbite z desek o gładkiej powierzchni, osmołowane z zewnątrz i z wewnątrz i opatrzone pokrywą, szczelnie przylegającą,

3) pomieszczenie dla osoby, odbierającej szmaty. Pomieszczenie to nie może służyć za mieszkanie, powinno być zaopatrzone w umywalnię z wodą bieżącą, mydło, ręcznik, fartuchy i zapas środków odkażających zarówno dla osób, przynoszących szmaty, jak i osoby odbierającej, a również do odkażenia powierzchniowego worków, koszy lub skrzynek, w których szmaty są przenoszone.

Plac taki powinien być zabrukowany i ogrodzony szczelnym parkanem wysokości co najmniej 2 mtr.

§ 8. Na placach, służących do czasowego przechowywania szmat, nie wolno dokonywać ich sortowania. Każdorazowa ilość szmat przechowywanych nie może przekraczać objętości jednego wagonu dziesięcotonnowego.

§ 9. Hurtowe składy szmat, t. j. miejsca sortowania ich i stałego przechowywania mogą się znajdować tylko w trwale zbudowanych domach murowanych lub drewnianych w odległości co najmniej 100 mtr. od budynków mieszkalnych.

§ 10. Hurtowy skład szmat powinien posiadać część brudną, zawierającą co najmniej pomieszczenie do przyjmowania szmat od dostawców oraz część czystą, zawierającą co najmniej pomieszczenia do sortowania i pakowania odkażonych szmat i pomieszczenie do przechowywania gotowego towaru.

Część brudna nie powinna posiadać bezpośredniego połączenia z częścią czystą budynku.

Pozatem w budynku takim powinny się znajdować: komora odkażająca i ubieralnia dla pracowników.

Komora odkażająca powinna być tak urządzona, aby do jej wnętrza był dostęp zarówno od strony brudnej, jak i czystej budynku.

§ 11. Wszystkie pomieszczenia w hurtowym składzie szmat powinny mieć wysokość co najmniej 3 mtr., a ściany gładkie, czyste w miarę potrzeby bielone wapnem. Pomieszczenia te muszą być widne, przestronne, dobrze przewietrzane i codziennie dokładnie oczyszczane. Okna w tych pomieszczeniach winny być opa-

trzone gęstą siatką drucianą, uniemożliwiająca dostanie się much do wnętrza.

Pomieszczenia do sortowania i pakowania szmat powinny zawierać co najmniej 15 mtr. sz. na jednego pracownika.

W tych miejscach, gdzie przy sortowaniu lub pakowaniu wytwarza się większa ilość kurzu, powinny być zastosowane urządzenia odkurzające.

§ 12. We wszystkich pomieszczeniach składu podłogi powinny być z materiału nieprzepuszczalnego o gładkiej powierzchni.

W ubieralni należy umieścić wieszaki oddzielne na zwykłą odzież pracowników, oddzielne na odzież noszoną przy pracy, przyciem oddzielne dla pracowników części brudnej i pracujących w części czystej, pozatem umywalnia z wodą bieżącą oraz zapas ręczników, mydła i środków odkażających.

§ 13. Odzież zwierzchnia, noszona przez pracowników przy pracy, powinna się składać z białego fartucha z rękawami, ściśle przylegającego do szyi i nadgarstków oraz z czapki białej na głowę.

Odzież ta powinna być utrzymywana w czystości i pozostawać po pracy w składzie (ubieralni).

§ 14. Zarówno przy zbieraniu szmat, jako też na miejscach czasowego przechowania (placach) i w składach nie wolno zatrudniać dzieci i osób młodocianych. Nie wolno również zatrudniać osób, posiadających rany lub dotkniętych chorobami skórnymi rąk, szyi i twarzy oraz obarczonych otwartą gruźlicą płuc.

Osobom, zajmującym się zbieraniem szmat, zatrudnionym na placach względnie w składach, nie wolno równocześnie pracować przy wyrobieniu artykułów spożywczych, ani też uprawiać handlu temi artykułami.

§ 15. Na otwarcie składu lub placu należy uzyskać w b. dzielnicach: rosyjskiej i austriackiej pozwolenie właściwej władzy przemysłowej według obowiązujących tam ustaw przemysłowych, a w b. dzielnicy pruskiej — władzy administracyjnej I-ej instancji, która zasięga opinii władz samorządowych i po sprawdzeniu na miejscu przez specjalną komisję, delegowaną przez władzę administracyjną I-ej instancji, czy plac lub skład odpowiada wymaganiom niniejszego rozporządzenia. W skład tej komisji winien wejść właściwy inspektor pracy.

§ 16. Wszystkie nowo utworzone miejsca czasowego przechowania i składy szmat muszą bezwzględnie odpowiadać wymaganiom niniejszego rozporządzenia.

Miejsca czasowego przechowywania i składy szmat już istniejące powinny w ciągu 6 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia przystosować swe urządzenia do jego wymagań, w przeciwnym razie ulegną one zamknięciu aż do czasu uporządkowania.

W drodze wyjątku może władza administracyjna II-ej instancji zezwolić na dalsze istnienie zakładu, wykazującego drobne usterki, o ile zakład ten naogół odpowiada wymaganiom niniejszego rozporządzenia.

§ 17. Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia ulegną karze w myśl obowiązujących miejscowo przepisów karnych.

§ 18. Rozporządzenie niniejsze powinno być wywieszane na widocznym miejscu w każdym pomieszczeniu w składzie szmat, jako też w miejscach tymczasowego ich przechowywania.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Z dniem tym tracą moc obowiązującą wszelkie zarządzenia, z nim sprzeczne.

Minister Spraw Wewnętrznych: Ratajski.

Minister Przemysłu i Handlu: Józef Kiedroń.

Minister Kolei: Tyszka.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: Janicki.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: F. Sokal.

Powyższe podają do ogólnej wiadomości i przestrzegania.

Puck, dnia 4. 2. 1925 r.

Starosta: Lipski.

34.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 26. 1. 1925 r.

w sprawie regulaminu dla Państwowych Urzędów Pośrednictwa Pracy.

Na mocy ustępu pierwszego art. 26, w wykonaniu przepisów art. 27 i 28 Ustawy z dnia 18. lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. Ust. R. P. Nr. 67, poz. 650), dotyczących rejestracji i kontroli bezrobotnych oraz wskazywania im pracy, zarządza się co następuje:

§ 1.

Państwowy Urząd Pośrednictwa Pracy obowiązany jest przyjąć każde zgłoszenie wolnego miejsca pracy, dokonane w sposób, który określa instrukcja Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej o czynnościach ewidencyjnych państwowych urzędów pośrednictwa pracy.

Zgłoszenie wolnego miejsca pracy winno zawierać: nazwisko zgłaszającego i adres miejsca pracy, zawód poszukiwanych pracowników i wymagane od nich specjalne kwalifikacje, dokładne warunki pracy i wynagrodzenia, czas, na jaki ma być zawarta umowa o pracę, dzień rozpoczęcia pracy oraz termin ważności zgłoszenia.

Zgłoszenie wolnego miejsca pracy może być dokonane: 1) ustnie, i w tym wypadku zgłaszający winien podpisem stwierdzić dokonanie zgłoszenia, 2) za pomocą telefonogramu, wciągniętego do dziennika lub innej księgi biurowej przy zanotowaniu numeru, daty, godziny i osób nadawcy i odbiorcy, oraz 3) w formie pisma, podpisanego przez zgłaszającego.

§ 2.

Każdy poszukujący pracy, zgłaszający się do Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy w godzinach urzędowych, podanych do publicznej wiadomości, winien być zarejestrowany zgodnie z przepisami instrukcji Ministerstwa

Pracy i Opieki Społecznej o czynnościach ewidencyjnych państwowych urzędów pośrednictwa pracy, wymienionej w § 1 niniejszego rozporządzenia.

Poszukujący pracy może żądać zarejestrowania go w tym zawodzie, w jakim pracy poszukuje, pod warunkiem przedstawienia odpowiednich świadectw o znajomości tego zawodu lub o poprzedniej w nim pracy.

Przy rejestracji poszukujących pracy Państwowy Urząd Pośrednictwa Pracy może wymagać udzielenia szeregu szczegółowych informacji, oraz referencji z poprzednich miejsc pracy.

§ 3.

W ciągu całego czasu poszukiwania pracy zarejestrowany w państwowym urzędzie pośrednictwa pracy, poszukujący pracy, pragnąc pozostać w ewidencji tego urzędu, winien w każdym miesiącu kalendarzowym przynajmniej jeden raz powiadomić urząd, jego oddział lub instytucję, zastępczo pełniącą jego funkcje, że w dalszym ciągu jest bez pracy i poszukuje jej. Każde takie powiadomienie Państwowy Urząd Pośrednictwa Pracy winien zanotować.

Jeśli poszukujący pracy zaniedbał powiadomić Państwowy Urząd Pośrednictwa Pracy o dalszym poszukiwaniu pracy, Urząd skreśla go z ewidencji.

Bezrobotni, pobierający zasiłki na mocy Ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, winni stosownie do przepisów §§ 17 i 18 Rozporządzenia z dnia 26 września 1924 r. o postępowaniu przy przyznawaniu i wypłacaniu zasiłków (Dz. Ust. R. P. Nr. 84, poz. 818), osobiście zgłaszać się conajmniej dwa razy w tygodniu do właściwego Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy, jego oddziału lub wyznaczonej dla stałej kontroli instytucji.

Na wniosek Zarządu Obwodowego Funduszu Bezrobocia, Państwowy Urząd Pośrednictwa Pracy winien zarządzić zgłaszanie się bezrobotnych, korzystających z zasiłków na mocy ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, w terminach częstszych, niż dwa razy na tydzień. Zarządzenie takie Państwowy Urząd Pośrednictwa Pracy może także wydać niezależnie od opinii Zarządu Obwodowego Bezrobocia, jeśli je uzna za niezbędne Urząd Wojewódzki.

Każde zgłoszenie się do stałej kontroli bezrobotnego, pobierającego zasiłki z Funduszu Bezrobocia, winno być stwierdzone na jego „legitymacji poszukującego pracy“.

§ 4.

Celem zatrudnienia na zgłoszonych wolnych miejscach pracy odpowiednich pod względem kwalifikacji zawodowych pracowników oraz dla dostarczenia właściwej pracy poszukującym jej, Państwowy Urząd Pośrednictwa Pracy winien przy kierowaniu kandydatów na wolne miejsce brać pod uwagę, zarówno kwalifikacje i zdolność zawodową i fizyczną poszukujących pracy, jak i kolejność, w jakiej się zarejestrowali, uwzględniając jednocześnie szczególne właściwości miejsca pracy.

Bezrobotny, pobierający zasiłki z Funduszu Bezrobocia, obowiązany jest stawić się na Państwowym Urzędzie Pośrednictwa Pracy na

każde jego wezwanie, mające na celu skierowanie go na miejsce pracy odpowiednie, w rozumieniu art. 15 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

§ 5.

Przed skierowaniem poszukującego pracy, na wolne miejsce, Państwowy Urząd Pośrednictwa Pracy winien dokładnie poinformować go o warunkach, zadeklarowanych przez pracodawcę, stwierdzić, czy kandydat posiada wymagane w zgłoszeniu kwalifikacje oraz, czy przyjmuje zaofiarowane warunki pracy.

Dowodem, stwierdzającym, że kandydat skierowany został na wolne miejsce pracy przez Państwowy Urząd Pośrednictwa Pracy po zapoznaniu się z warunkami pracy do jakiegokolwiek organizacji zawodowej.

§ 6.

Kierownik Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy lub jego zastępca mają prawo, a na wyraźne żądanie poszukującego pracy, obowiązani są mu udzielić otrzymanych urzędowo informacji, dotyczących specjalnych warunków wolnego miejsca, które mogą mieć znaczenie dla poszukującego pracy. Kierownik Urzędu Pośrednictwa Pracy lub jego zastępca mają również prawo, a na wyraźne żądanie pracodawcy są obowiązani mu udzielić otrzymanych urzędowo informacji, dotyczących takich specjalnych właściwości poszukującego pracy, które mogą mieć poważne znaczenie przy określaniu, czy kandydat będzie odpowiedni na dane wolne miejsce pracy, zwłaszcza jeśli warunkiem objęcia pracy jest zamieszkanie w domu pracodawcy.

Państwowy Urząd Pośrednictwa Pracy winien przy kierowaniu kandydatów na wolne miejsca pracy zachować zupełną bezstronność.

Niedopuszczalne jest, z wyjątkiem wypadków, wymienionych w ustępie pierwszym §-fu niniejszego, przedstawianie poszukującego pracy w niekorzystnym świetle wobec pracodawcy oraz przedstawianie pracodawcy w niekorzystnym świetle wobec poszukującego pracy.

§ 7.

Pracodawcy przysługuje prawo wyboru kandydatów oraz prawo żądania, aby Państwowy Urząd Pośrednictwa Pracy skierował nowych kandydatów.

Poszukujący pracy nie jest obowiązany przyjmując pracę, zaofiarowanej przez Państwowy Urząd Pośrednictwa Pracy, jednakże winien podać temu Urzędowi przyczyny odmowy. Względem osób, pobierających zasiłki z Funduszu Bezrobocia, mają zastosowanie przepisy o obowiązku przyjęcia odpowiedniej pracy (art. 15 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia).

§ 8.

Jeśli zakłady pracy, objęte strajkiem lub lokautem, zgłoszą w Państwowym Urzędzie Pośrednictwa Pracy zapotrzebowanie na robotników, Urząd winien takie zgłoszenie podać do wiadomości publicznej z zaznaczeniem faktu strajku lub lokautu (art. 15 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia).

§ 9.

W razie zgłoszenia się poszukującego pracy do Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy, którego teren działania nie obejmuje jego miejsca zamieszkania, może on być zarejestrowany i skierowany do pracy, jednakże czas pozostawania w ewidencji innego Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy (§ 4) nie będzie brany pod uwagę, o ile poszukujący pracy nie przedstawi zaświadczenia tegoż Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy, że pozostawał w jego ewidencji.

§ 10.

Wszelkie zażalenia na nieprawidłową działalność Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy, winny być kierowane do przewodniczącego parytetowej Komisji Doradczej przy Państwowym Urzędzie Pośrednictwa Pracy.

§ 11.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) F. Sokal.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.
Puck, dnia 5. 2. 1925 r.

Starosta: Lipski.

35.

Zarządzenie Ministra Skarbu w sprawie postępowania przekazowego w obrocie towarów monopolowych i podlegających akcyzie między Rzeczpospolitą Polską a Wolnym Miastem Gdańskiem.

Zmieniając zarządzenie z 7 czerwca 1923 r. (Monitor Polski nr. 143/1920), zarządza się, że od 1 lutego 1925 jedynie inspektorat akcyzowy w Tczewie pozostaje uprawnionym do załatwiania czynności przekazowych w obrocie przekazowym towarów monopolowych i podlegających akcyzie między Rzeczpospolitą Polską a W. M. Gdańskiem (Urząd przekazujący i Urząd dostawy); jednocześnie Urząd akcyz i monopolów w Wejherowie tudzież inspektorat w Kartuzach przestają działać w charakterze urzędów przekazowych i urzędów dostawy.

Za Ministra Skarbu:

(—) Dr. Głowacki, Dyrektor Departamentu.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.

Puck, dnia 5. 2. 1925 r.

Starosta. Lipski.

Spis kart myśliwskich, wystawionych w czasie od 24. 10. 1924 r. do 1. I. 1925 r.

- 78) Owsiany Tadeusz, Łebcz, ważna do 23. 10. 1925 r.
 79) Neumann Edward, restaurator Karwia, ważna do 27. 10. 1925 r.
 80) Blaszcze Brunon, rolnik, Rozgard, ważna do 28. 10. 1925 r.
 81) Szornak Feliks, rolnik, Domatowo, ważna do 28. 10. 1925 r.
 82) Brose Hermann, kupiec, Puck, ważna do 29. 10. 1925 r.
 83) Golnik Józef, rolnik, Chłapowo, ważna do 29. 10. 1925 r.
 84) Stielau Ignacy, rolnik, Nadole, ważna do 30. 10. 1925 r.
 85) Konkel Augustyn, oberżysta, Nadole, ważna do 30. 10. 1925 r.
 86) Weik Artur, przeł. obsz. dw., Sulicice, ważna do 30. 10. 1925 r.
 87) Tebinka Zygmunt, major, Parszkowo, ważna do 2. 11. 1925 r.
 88) Pawliczak Józef, urzęd. gosp., Parszkowo, ważna do 2. 11. 1925 r.
 89) Klebba Paweł, syn rolnika, Brudzewo, ważna do 2. 11. 1925 r.
 90) Erdman Gustaw, leśn. pryw., Sławutówko, ważna do 2. 11. 1925 r.
 91) Rützen Klaus, Mieroszyno, ważna do 3. 11. 1925 r.
 92) Mroch Antoni, rolnik, Kosakowo, ważna do 5. 11. 1925 r.
 93) Szornack Augustyn, rolnik, Domatowo, ważna do 6. 11. 1925 r.
 94) Herrmann Emil, rybak, Bór, ważna do 6. 11. 1925 r.
 95) Drabandt Brunon, Gnieźdźewo, ważna do 6. 11. 1925 r.
 96) Rahmel Jerzy, wikary, Żarnowiec, ważna do 9. 11. 1925 r.
 97) Plagemann Alfred, urzęd. gosp., Osłonino, ważna do 11. 11. 1925 r.
 98) Thrun Henryk, gospodarz, Goszczyno, ważna do 17. 11. 1925 r.
 99) Kuchnowski Ksawery, sołtys, Goszczyno, ważna do 17. 11. 1925 r.
 100) Mieschke Grzegorz, gorzelnik, Mieroszyno, ważna do 20. 11. 1925 r.
 101) Hermann Paweł, rybak, Bór, ważna do 25. 11. 1925 r.
 102) Mahnke Paweł, posiadiciel dóbr Rekowo, ważna do 30. 11. 1925 r.
 103) Zipser Wiktor, dzierż. domeny, Żarnowiec, ważna do 30. 11. 1925 r.
 104) Ciskowski Augustyn, rolnik, Dębogórze, ważna do 1. 12. 1925 r.
 105) Korthals Józef, rolnik, Domatowo, ważna do 1. 12. 1925 r.
 106) Rodenacker Fritz, pos. dóbr., Celbowo, ważna do 3. 12. 1925 r.

107) Marzejon Bernard, właśc. tartaku, Puck, ważna do 8. 12. 1925 r.

108) Neumann Augustyn, leśn. pryw., Polchówko, ważna do 11. 12. 1925 r.

109) Kreppel Bernard, strażnik leśny, Sobieńczyce, ważna do 12. 12. 1925 r.

110) Schroeder Aug., strażnik leśny, Pryśniewo, ważna do 12. 12. 1925 r.

111) Ceynowa Juljusz, strażnik leśny, Sobieńczyce, ważna do 12. 12. 1925 r.

112) Ceynowa Franciszek, podleśn, Domatowo, ważna do 12. 12. 1925 r.

113) Till Robert, posiadiciel, Swiecino, ważna do 18. 12. 1925 r.

114) Tański Adam, zarządca domeny, Poczernino, ważna do 21. 12. 1925 r.

115) Schmolke W., nadleśniczy, Krokowo, ważna do 2. 1. 1925 r.

116) Krzebietke Franciszek, kupiec, Puck, ważna do 30. 12. 1925 r.

Spis kart myśliwskich wystawionych w czasie od 1. I. do 31. I. 1925 r.

- 1) Budzisz Jan, sołtys, Ostrowo, ważna do 1. 1. 1926 r.
 2) Potrykus Teodor, rolnik, Swarzewo, ważna do 1. 1. 1926 r.
 3) Zielke Andrzej, rolnik, Gnieźdźewo, ważna do 2. 1. 1926 r.
 4) Stielau Bern., rolnik, Sławoszyno, ważna do 4. 1. 1926 r.
 5) Hülse, administr. dóbr Kłanino, ważna do 4. 1. 1926 r.
 6) Basner Fritz, Sopoty, ważna do 7. 1. 1925 r.
 7) Förster Lothar, Sopoty, ważna do 7. 1. 1925 r.
 8) Hannemann Ernest, kupiec, Puck, ważna do 9. 1. 1925 r.
 9) Krocków, właśc. dóbr, Krokowa, ważna do 8. 1. 1926 r.
 10) Loebell, Gdańsk, ważna do 11. 1. 1925 r.
 11) Dürksen Herbert, niem. Gen. Kon., Gdańsk, ważna do 11. 1. 1925 r.
 12) Lemke Reinhold, leśn. pryw., Koźlinki-Szarydwór, ważna do 8. 1. 1926 r.
 13) Szyca Jan, rządca, Żelistrzewo, ważna do 14. 1. 1925 r.
 14) Szroeder Leon restaurator, Żelistrzewo, ważna do 16. 1. 1925 r.
 15) Draws Feliks, syn rolnika, Puck, ważna do 17. 1. 1925 r.
 16) Malika Karol, leśn., Dębogórze, ważna do 20. 1. 1926 r.
 17) Belczewski Jan, pom. leśn., Hel, ważna do 16. 1. 1926 r.

Puck, dnia 1. 2. 25 r.

Starosta: Lipski.

37.

Obwieszczenie Miejskiego Urzędu Policyjnego w Pucku.

Niniejszem unieważniam wykaz osobisty nr. 919 wystawiony dnia 18. 12. 23 r. na Juljana Kucę zagubiony dnia 20. 1. 1925 r. w Gdansku.

W razie znalezienia należy takowy oddać w tut. biurze.

Miejski Urząd Policyjny.

K a m s k i, burmistrz.

OGŁOSZENIE.

Państ. Nadleśnictwo Darzłubie.

Licytacja drewna opałowego

na zaspokojenie potrzeb ludności powiatu puckiego odbędą się w poniedziałek, dnia 9 i 23 lutego r. b. od godz. 9 z rana na sali p. Vossa w Pucku. Handlarzy drewna wyklucza się. Płacić należy natychmiast podczas licytacji.